

PA AMB OR

En un lloc del meu barri, del qual nom no vull recordar-me, vivien tres ratolins: Rato, Lins i Formajot. Rato i Lins sempre menjaven pa dur, que Lins arreplegava del galliner del cantó. En canvi, l'altre ratolí, Formajot, era egoista, no volia compartir amb ningú el deliciós formatge que trobava en un lloc secret, i per això també era gros. A més, sempre es burlava dels altres ratolins:

- Ja, ja, ja!, però quina pena em feu! Voleu una miqueta de formatge? Oh!, ara ho recorde, crec que ja l'he xuplat tot.

Rato i Lins es morien de ganes, ja que era el que més desitjaven en el món: tastar un trosset d'aquella delícia! Un dia, Lins s'havia posat malalt, així que Rato va haver-hi d'anar a pel menjar per primera vegada. Quan eixia de casa va veure a Formajot i el va seguir sense que el veiés .

On aniria?

Al cap d'una estona de seguir-lo va veure que Formajot eixia d'una fàbrica de formatges carregat fins als bigots del formatge que més li agradava.

Rato es va quedar fascinat, si entrava a eixa fàbrica, potser podria tastar una miqueta del formatge que somniava. Eixe era el moment, el cor li batejava a cent per hora... Hi havia un xicotet forat per on es podia accedir. Va entrar... Allò pareixia un paradís! Hi havia muntanyes i muntanyes de formatges de totes les classes: de vaca, d'ovella o de cabra; fresc, blau, o Manxego, amb forats i sense forats, amb herbes i sense herbes, d'untar o tallar, curat o semicurat... No es podia demanar més! I com no, es va fartar fins que va tindre la panxa com un formatge de bola.

- Això si que és vida! - deia.

L'endemà era dilluns, els treballadors van entrar a la fàbrica i van posar un palet amb caixes que bloquejaven el foradet per on havia entrat el ratolí i que li impedien l'eixida. Rato havia quedat atrapat dins de la fàbrica sense saber-ho, ja que estava a l'altra punta de la fàbrica menjant formatge a cabassos. Malauradament, els treballadors s'havien

equivocat i el camió venia el mes següent. A més, com van ser vacances de Nadal, ningú no se'n va adonar que el palet estava allí molt de temps.

Quan Rato es va assabentar que no podia eixir, no es va preocupar perquè tenia formatge de sobra. Així van anar passant els dies, menjant i menjant sense parar. Feliç, però a poc a poc Rato tirava més en falta el pa dur que Lins li portava tots els dies.

- Ai, si jo tinguera unes molletes de pa, que feliç seria!

"PER MOLT BONES QUE SIGUEN LES COSES, TOTS ELS DIES EL MATEIX AGRADA MENYS QUE UN PEIX "

Un bon dia, després de Nadal, Formajot va entrar a la fàbrica, Rato es va alegrar molt de veure'l, encara que era Formajot, el que sempre es burlava, feia molt de temps que no veia a ningú.

- Per on has entrat? - li va preguntar.

- Què? No has vist que ja han llevat el palet, cap de suro? Mare meua, tens el cap més foradat que un formatge Emmental. Jo, jo, jo! - li respongué amb molta poca educació i va començar a carregar formatge fins als bigots.

Després, van eixir els dos de la part de la fàbrica on estaven, però, fins al forat encara quedava tros. Com no hi ha fàbrica de formatge sense ratolins, els propietaris tenien un gat. Quan el van els dos van començar a córrer, però com Formajot era molt avariciós, havia agafat massa formatge i no podia fugir a causa del pes del formatge que portava damunt i dins la panxa.

"L'AVARÍCIA TRENCA EL SAC "

Mentre Rato seguia corrent, el gat va agafar a Formajot amb les seues ungles esmoladíssimes i quan ja el tenia quasi en la boca, Rato estirà i estirà de la pota del seu company fins que aconseguí traure'l de la boca del gat i eixiren de la fàbrica. Com el forat per on havien eixit era tan menut, el gat no els va poder seguir. Fora de la fàbrica Rato va curar les ferides a Formajot, que eren prou greus. Formajot va estar molt agraït i digué:

- Gràcies, gràcies, m'has salvat la vida, Rato, jo no ho mereixia després de tot el que t'he fet. Mira, pot ser que ja no vaja més a aquesta fàbrica per les ferides tan greus que tinc i ja no puga agafar formatge mai més, però, com no tinc una altra manera agrair-

te la teua bondat... Aquest tros de formatge és per a tu - i li va donar l'únic tros que li quedava, perquè la resta de formatge li havia caigut amb la baralla del gat.

"ÉS DE BEN PARIT, SER AGRAÏT "

Rato va agafar molt content el formatge i va portar a Formajot a sa casa perquè visquera amb ell i Lins fins que es recuperara. Quan van arribar, Lins, que ja no estava malalt va fer una abraçada tan gran a Rato que quasi el deixa com un foli.

- On estaves?

- Uf! És molt llarg d'explicar, però mira, et porte açò i he tingut una idea boníssima.
- li va contestar ensenyant-li el tros de formatge.- Tens un tros de pa? - i Lins li'l va donar.

Rato va posar el pa damunt del foc, quan ja va estar torrat i calentet el va traure i li va posar un trosset de formatge damunt, que a poc a poc anava fonent-se.

- Però que fas posant eixa delícia damunt del pa? - va exclamar Lins.

- Espera i voràs - i li va donar un trosset a Lins - Està bo?

- Boníssim - va dir com si l'hagueren hipnotitzat.

Rato li va contar tota la història de com l'havia aconseguit i què li va passar a Formajot. Quan va acabar de contar-ho tot, li va dir el que anaven a fer i van passar a l'acció. Lins va cuinar un altre trosset de pa amb el formatge que quedava i Rato se'l va emportar a la fàbrica on li va donar al gat, que no va poder resistir-se i es va quedar llepant-lo. Així va poder agafar formatge i se'l va emportar. Lins va anar al galliner per pa i quan van arribar a casa ho van juntar tot i van fer un munt de "Pa amb or", que era el nom que li havien posat els nostres inventors al seu pa amb formatge. Van decidir repartir-lo a tots els ratolins necessitats i no quedar-se'l tot per a ells com havia fet Formajot al principi. Tots van ser feliços i quan Formajot es va recuperar, es va convertir en el repartidor més volgut de "Pa amb or".

El conte s'ha acabat i un tros de formatge t'has menjat.